

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA
BUCURESCI

5 — Calea Rahovei — 5

Lângă Palatul justiției

S U M A R

De l'enrichissement sans cause, Bibliografie asupra tesei de Doctorat în drept a d-lui C. C. Stoicescu, de d-nul I. N. Cesărescu.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Curtea de apel București, s. I: G. Carabulea cu Ministerul de finanțe;

Curtea de apel din Iași, s. I: Matilda Cohn cu Ofițerul stărei civile (divorț) cu o Observație de d-nul D. Alexandresco;

Tribunalul Vilcea: Ion Schapper cu F. Raux și Societatea Lotru;

Trib. Mehedinți, s. II: I. Igiroșeanu cu S. Enescu;

Judecătoria Ocol. Dorohoi: Israel Spotheim cu C. Țupa, cu o Notă.

Bibliografii.

De l'enrichissement sans cause

De l'enrichissement sans cause este titlul unei scrieri care vine să îmbogățească literatura noastră juridică, cu o importantă operă, mai mult. Această scriere este datorită tinărului Laureat al facultății juridice din Paris, d-l C. C. Stoicescu, fiul distinsului membru al Baroului de Ilfov și actual Ministru de Domenii, d-l C. I. Stoicescu.

Este un secol de când a apărut genialul Cod Napoleon. Acum se serbează centenarul lui (1) și de la aparițiunea lui pînă azi, s'a scris atît de mult asupra materiilor ce tratează în cît după un secol, s'ar părea că volumele aũ epuizat totul, și că numai e nimic nou de scris în dreptul civil.

Spirite distinse, însă, ca Saleilles și Planiol, aũ demonstrat contrariu; aũ arătat că mai ește de scris și încă mult, asupra Condiceii Napoliene.

Același lucru ne dovedește opera d-lui Stoicescu. Foarte adesea, înaintea Tribunalului se aude întrebându-se acest principiu tradus în maximă de drept că, *nimeni nu se poate îmbogăți în detrimentul altuia*, principiu susținut de o acțiune puternică numită *condictio* după unii, *de in rem*

verso după alții, cu toate acestea nimeni n'a cercat să consacre un studiu mai aprofundat acestei materii atît de importantă. Și cu atît mai mult era necesar un asemenea studiu, cu cît, nici legiuitorul nu organizează în mod sistematic materia, nici dă măcar principii generale asupra ei; ci—cum zice Planiol—s'a mărginit a regula numai unele din cele mai practice aplicațiuni ale acestui principiu că nimeni nu se poate îmbogăți în paguba altuia (2).

Față de acest laconism al legiuitorului, era de datorie interpretului să rezolve toate cestiunile ce se pot ridica relativ la acest principiu și anume: în cît privesce origina principiului, natura lui juridică, elementele din carî se compune, și în fine acțiunea care servă a sancționa acest principiu.

Un asemenea studiu a fost întreprins cu mult succes de D. Stoicescu în opera sa. Autorul împarte scrierea sa în 4 capitole. După ce în capitolul întîiu dă oare-carî noțiuni generale asupra îmbogățirei fără cauză, iar în capitolul al douălea în mod destul de amănunțit face istoricul acestui principiu în Dreptul roman și în Dreptul vechi frances, apoi în Cap. III tratează în mod complet materia în dreptul civil frances.—Sfîrșește autorul această delicată materie cu Cap. IV în care ne face cunoscut organizarea și reglementarea principiului în noul cod civil german.

Ceia-ce se remarcă foarte mult în opera D-lui Stoicescu, este nota sa personală; tinărul Doctor, nu se mulțumesc să arate ideile autorilor asupra materiei, ci, cu o logică desăvîrșită și o argumentațiune puternică dă soluțiuni asupra diferitelor cestiuni discutate în doctrină și în jurisprudență.

Se poate formula—se întrebă autorul—față de tăcerea complectă a legii o teorie generală asupra principiului de a nu se îmbogăți nimeni în detrimentul altuia? Nu,—răspund acei carî caută tot-d'a-una să citească în lege soluțiunile de drept. Da, răspund, din contră, acei carî cred—cu drept cuvînt — că rolul legiuitorului este numai de a

(1) Vezi asupra acestei cestiuni, interesantul și instructivul art. din *Dreptul* No. 51 din 1904 de eminentul profesor G. G. Disescu.

(2) Planiol, Tr. élém. de dr. civil, t. II, p. 292.

enunța principiile de drept, iar interpretul trebuie să le desvolte. *L'interprète—zice D-l Stoicescu— a le droit de suppléer l'intention du législateur.—Il peut valablement entreprendre de combler les lacunes légales. Dans le silence du code et l'insuffisance des textes, il n'ira pas rechercher à outrance la volonté inexistante du rédacteur de la loi. Il accomplira sa tâche en s'inspirant de la justice et de l'équité, en y ajoutant, ... l'analogie* (3).

În cit se atinge de natura juridică a acestui principiu, de fundamentul său juridic, autorul îl găsește în lege. *Nous sommes certainement en présence d'une obligation légale, zice d-l Stoicescu* (4).

În legislația modernă, doctrina a redus sursele obligațiilor la patru: contracte, quasi-contracte, delictive și quasi-delictive (5) iar principiul îmbogățirii fără cauză i-a dat drept sursă quasi-contractul. O singură notă discordantă, o opinie deosebită s'a ivit acum în urmă. Ilustrul profesor de drept civil de la Facultatea de Drept din Paris d-l Planiol, în Tratatul său de drept civil, dă ca origină a acestui principiu, quasi-delictul.

Il semble bien—zice d-l Planiol—que les auteurs français considèrent l'action «de im rem verso» comme une action quasi contractuelle. Cependant que l'on réfléchisse à une chose: si l'enrichissement obtenu sans cause aux dépens d'autrui doit être restitué, c'est qu'il n'est pas permis de le conserver; et l'on se convaincra que cette action est bien réellement quasi-délictuelle (6).

Nu e nici quasi-contractuală, nici quasi-delictuală origina principiului nostru, zice d. Stoicescu, cu drept cuvânt. Este adevărat că sunt cazuri în cari se stabilește un quasi-contract între părți, cum ar fi gestiunea de afacere, și că în alte cazuri, din partea celui care s'a îmbogățit pe ne drept în detrimentul altuia ar fi o oare-care parte delictuală, însă de aci pînă a pune un principiu întreg între quasi-delictive sau quasi-contracte, este departe. Și în adevăr, nu avem de cit să cităm ca și d-l Stoicescu cite-va exemple, pentru a vedea că și o teorie și alta, sunt greșite.

Plata lucrului nedatorat, obligațiunea femeii care depășește mandatul tacit al bărbatului; conservarea plus valutei unui imobil căpătată prin avulsione etc. (7). În nici unul din aceste cazuri

nu putem zice că ne găsim în fața unui quasi-delict. Dacă plata lucrului nedatorat se poate aranja printre quasi-contracte, apoi de sigur, că în materie de avulsione, celui care profită de acest fenomen, nu i se poate atribui nici voința omului, cum s'ar zice de d-l Saleilles, pentru a înjgheba un quasi-contract, nici un fapt ilicit care să stabilească un quasi-delict.

De aceia cu mult cuvînt D. Stoicescu zice:

«L'enrichissement sans cause est une notion très large, très élastique, et c'est cela même qui nous fait trouver à sa base des faits tantôt licites, tantôt illicites; il n'est pas plus subordonné au quasi-contrat, qu'au quasi-delict, car il n'est entièrement compris dans la sphère d'aucun de ces deux groupes. Ce serait donc un domaine un peut à part que celui de l'enrichissement sans cause, dépassant, à coup sûr, les limites de chacun des deux cercles classiques du quasi-contrat et du quasi-delit, ne s'y trouvant pas non plus en dehors, mais touchant à la fois, à l'un et à l'autre.

Cestiunea de a se ști dacă principiul îmbogățirii fără cauză și-are origina în quasi-contracte sau quasi-delictive, nu este de mică importanță, pentru că, după cum vom admite o teorie sau alta, vom rezolva o altă cestiune și anume: dacă *condictio sine causa* se poate intenta sau nu contra unui incapabil.

Persoanele declarate de lege incapabile, răspund de delictivele și quasi delictivele lor, și dacă admitem că principiul nostru are caracterul unui quasi-delict, fără îndoială că incapabilul răspunde de angajamentele sale; nu răspunde în cas de contract sau quasi contract.

D-l Stoicescu clasînd principiul printre obligațiunile legale crede, cu drept cuvînt, că incapacitatea nu poate face nici un obstacol la acordarea acțiunii.

Multe sunt cestiunile tratate de d-l Stoicescu în lucrarea sa și multe învățături putem trage dintr'însa. Opera d-lui Stoicescu, în rezumat, este o îmbogățire în literatura noastră juridică, pentru care l felicităm din toată inima.

Un lucru numai. Cea-ce rugăm pe autor este, să nu se oprească aci. Inceputurile bune și frumoase, se încoronează cu lucrări noi.

I. N. Gesărescu

D-l Riveanu încasatorul nostru pentru provincie aflîndu-se în Oltenia, rugăm pe abonații și amicii noștri a'î da tot concursul în încasarea abonamentelor datorite, precum și faceri de noi abonamente. Plățile se pot face și direct la Administrația ziarului „Curierul Judiciar”, București, Calea Rahovei 5, prin mandate postale cari se vor adresa numai pe numele d-lui *Codreanu*, proprietarul ziarului.

* * *

Oferim prețuri duble și triple pentru primele vol. *Dr. Civil Alexandresco*, mai cu seamă pentru vol. III.

(3) *De L'enrichissement sans cause par*, C. C. Stoicescu, p. 33.

(4) Vezi C. C. Stoicescu, op. cit., p. 51.

(5) Saleilles reduce la două: legea și voința omului; iar Planiol împarte în: obligațiunile convenționale și neconvenționale. Cele d'întîii rezultă din contracte, cele de al doilea din quasi-contracte; delictive; quasi delictive și lege.

(6) Planiol, op. cit., No. 976, p. 293.

(7) D-l C. C. Stoicescu, op. cit., p. 55.

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, Secția I

Audiența de la 23 Iunie 1904

Președenția D-lui ȘC. POPESCU, Prim-Președinte

G. Carabulea cu Ministerul de finanțe

Decisiunea civilă No. 225

Pensiuni.—Dispensă de condițiune de vîrstă.—Funcționarii deveniți infirmi din cauza serviciului. — Funcționarii destituiți sau îndepărtați din funcțiunii din cauza conduitei lor.

Legea generală de pensii din 1902 a scutit de condițiunea de vîrstă numai pe funcționarii cari au dobîndit rîniri sau infirmități în timpul și din cauza serviciului lor, infirmități care 'i fac improprii serviciului și 'i pun în imposibilitate permanentă și absolută de a-și continua serviciul sau d'ăși cîștiga existența, nu însă și pe acei funcționari cari au fost destituiți sau îndepărtați din serviciu din cauză de abateri de la datorie, cari, adică, de și perfect sănătoși și în măsură de a putea continua serviciul, totuși pot fi vătămători funcțiunii din cauza conduitei lor.

S'a ascultat d-l advocat N. G. Saita din partea apelantului Gh. Carabulea și d-l advocat al Statului Al. Zăuceanu.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Gh. Carabulea în contra decisiunii cu No. 225/904 a Comisiunii pentru constatarea și regularea drepturilor la pensie;

Avînd în vedere susținerile orale ale părților;

Avînd în vedere că prin decisiunea atacată cu apel Comisiunea de pensii a respins cererea făcută de Gh. Carabulea de a fi înscris la pensie cu dispensă de vîrstă pentru motivul că cererea de constatarea infirmităților a făcut-o tocmai la 27 Februarie 1904, adică cu 10 luni și 17 zile de la retragerea sa din serviciu care a avut loc la 10 Martie 1903, deci peste termenul prevăzut de art. 97 al. II din legea pensiunilor;

Avînd în vedere că din legea generală de pensii de la 22 Februarie 1902, rezultă că numai acei funcționari pot beneficia de dreptul de a fi înscrisi la pensie cu dispensă de vîrstă, cari au dobîndit rîniri sau infirmități în timpul și din cauza serviciului lor, infirmități care 'i fac improprii serviciului și 'i pun în imposibilitate permanentă și absolută de a-și continua serviciul sau de a-și cîștiga existența;

Avînd în vedere că legea de pensii reglementînd modul și timpul în care urmează a se face constatarea infirmităților de funcționare a prevăzut ca acele infirmități se vor constata îndată sau după trei luni de la accidentul care le-a dat naștere sau cel mai tîrziu la retragerea din serviciu în cazul cînd infirmitățile au provenit din alte cauze;

Avînd în vedere că din toate aceste dispozițiuni rezultă că în intenția legiuitorului a fost să favorizeze numai pe acei funcționari cari aflîndu-se în serviciu sunt în neputință de al mai continua și le-a determinat mijlocul prin care să poată dovedi infirmitatea ce au capăt;

Că prin urmare nu a putut să fie avuți în vedere și acei funcționari cari au fost destituiți sau îndepărtați din serviciu din cauză de abateri de la datorie, care adică de și în măsură de a putea continua serviciul, deși perfect sănătoși, totuși pot fi vătămători funcțiunii din cauza conduitei lor, căci a decide că și aceștia ar putea să intre pe această cale excepțională ar fi să se eludeze prescripțiunile legii relative la etate;

Avînd în vedere că din certificatul Direcțiunii Poștelor cu No. 10120/904 rezultă că apelantul a fost des-

tituit din serviciu în ziua de 10 Martie 1903, pentru că s'a constatat că în diferite curse cu ambulanța a violat mai multe scrisori recomandate, apropiindu-și conținutul;

Că dar numitul este presumat că a fost sănătos și nu din cauza infirmităților ce pretinde că a dobîndit s'a retras din serviciu;

Pentru aceste motive, respinge apelul, etc.

(ss) Șc. Popescu, C. G. Dîmboviceanu, V. Pretorian, O. Niculescu.

p. Grefier (s) G. Dumitrescu

CURTEA DE APEL DIN IAȘI, Secția I

Audiența de la 18 Decembrie 1901

Președenția D-lui I. TH. BURADA, Prim-Președinte

Matilda Cohn cu Ofițerul stărei civile (divorț)

Decisiunea No. 178

Recurs. — Retragerea recursului de către recurent. — Cînd se poate opune intimatului. — Comunicare. — Ne-comunicarea jurnalului de retragere. — Divorț. — Recurs. — Retragere. — Recurs din nou. — Respingere. — Înscierea la ofițerul stărei civile a hotărîrii de divorț. — De cînd curge acest termen în asemenea cas. — (Art. 246 și 247 Cod civil; art. 73 din legea organică a Curții de casație).

Retragerea unui recurs făcut fără o anume comunicare a decisiunii atacată cu recurs și fără nici o participare, la retragerea recursului, din partea cîștigătorului în apel, constituie un act unilateral asupra căruia recurentul poate să revină, făcînd un nou recurs, atunci cînd i se comunică decizia, și aceste acte făcute de recurent nu pot constitui o decădere pentru partea care nu a fost chemată și n'a fost față ca să i-a parte la el.

Pentru ca acest act de retragere a recursului să fie opozabil părții adverse, care n'a fost față, trebuie ca recurentul să 'i comunice copie după jurnalul Curții, prin care ia act de retragerea recursului, pentru ca ast-fel partea care a lipsit să fie pusă în pozițiune de a ști dacă și cum s'i 'șt valorifice drepturile sale.

Ast-fel, în materie de divorț, cînd soțul care a pierdut în apel, face recurs înainte de a i se comunica decizia Curții de apel, și la ziua defiptă pentru judecarea recursului retrage recursul în neștiința celui-l'alt soț căruia i se admisesse cererea de despărțenie, și nu 'i comunică jurnalul de retragere, iar în urmă face un nou recurs cînd i se comunică decizia Curții de apel, în asemenea cas termenul de două luni pentru înscrierea la ofițerul stărei civile a decisiunii ce pronunță despărțenia curge de la respingerea celui de al doilea recurs iar nu de la data jurnalului de retragere a primului recurs, jurnal care nefîndu-î comunicat, nu poate fi opozabil celui-l'alt soț.

Curtea

Văzînd apelul făcut de Matilda Cohn, contra sentinței Trib. Iași s. I No. . . . . din 13 Decembre a. c. și prin care sentința se respinge ca neîntemeiată cererea numitei, adresată Ofițerului Stărei Civile din Iași pentru

înscrisura deciziunii de divorț No. 171 din 30 Noembrie 1895;

Văzînd sentința menționată și ascultînd pe parte în susținerile și întîmpinările lor, din cuprînsul cărora rezultă în fapt că:

Prin decizia No. 171 din 30 Noembrie 1895, Matilda Cohn cîștigînd despărțenia contra soțului său Iancu Cohn, aceasta a făcut recurs, fără să aștepte a i se comunica această decizie, iar mai tîrziu, și anume în vederea termenului de 23 Septembrie 1898, cînd are să fie judecat acest recurs, Cohn trimite Inaltei Curți de casație și justiție o declarație autenticată cum că și retrage recursul, lucru de care a luat act Inalta Curte, în lipsa părților, dispunînd închiderea dosarului; că, mai tîrziu, comunicînd-i-se lui Cohn, decizia No. 171 și făcînd el recurs, după diferite amînări în ziua de 17 Octombrie 1900 neprezentîndu-se, Inalta Curte i-a respins opoziția și, prin urmare, recursul; așa că, de astă dată, Matilda Cohn cere și obține formula executorie asupra deciziunii No. 171, întîmpinînd în ziua de 27 Noembrie a. c., refuzul ofițerului stărei civile, pentru înscrierea acestei deciziuni;

Avînd în vedere că ofițerul stărei civile, intimat în apel, întemeiază refuzul său pe considerarea că nu la 17 Octombrie 1900, ci la 23 Septembrie 1898, a rămas definitivă deciziunea Curței No. 171; că, prin urmare este tardivă cererea Matildei Cohn, de a i se înscrie divorțul, conform art. 246 și 247 C. civil;

Avînd în vedere că apelanta contestă ofițerului stărei civile dreptul de a judeca o așa chestiune de tardivitate, pe cită vreme acest lucru a fost judecat implicit de Curtea care a investit decizia sa cu formula executorie și că, chiar dacă ar fi să vedem la ce moment a rămas definitivă decizia No. 171, încă și în așa caz, acest moment, nu poate fi ziua de 23 Septembrie 1898, ci 17 Octombrie 1900, la această dată numai petrecîndu-se lucrurile conform cerințelor legii;

Avînd în vedere art. 246 și 247 Cod civ. și,

Considerînd că la ziua de 23 Septembrie 1898, cînd a luat act Inalta Curte de casație despre retragerea recursului lui Cohn, în lipsa Matildei Cohn, parte prigonitoare, chemată în judecată, incumba recurentului conform art. 73 din legea organizării a Inaltei Curți de casație, să comunice părții prigonitoare copia jurnalului hotărîtor, pentru ca ast-fel partea care a lipsit, să fie pusă în pozițiune de a ști dacă și cum să și valorifice drepturile sale; că, deci, și pe cită vreme o asemenea comunicare nu s'a făcut, singura renunțare a recurentului Cohn, în lipsă și fără știrea Matildei Cohn nu i poate fi opozabilă; că jurnalul hotărîtor din 23 Septembrie 1898, deși nu însușește caracterul unei deciziuni propriu zisă ca dată în lipsă; totuși același art. 73 este aplicabil cînd e vorba ca să voești a se ajunge la o deseanță care nu e prevăzută anume de nici un text de lege;

Considerînd că retragerea unui recurs, făcută fără o anume comunicare a deciziunii și fără nici o participare din partea cîștigătorului în apel, constituie un act unilateral, asupra cărui recurentul poate să revie făcînd adică un nou recurs, atunci cînd i se comunică decizia, cum s'a făcut în specie; ar fi însă straniu ca actele recurentului, să constituiescă o decădere pe sama celui ce nu a fost chemat pentru a ști de existența unui atare act, care ca parte prigonitoare chemată în judecată pe ziua de 23 Septembrie 1898, se aștepta ca sau să fie procesul pus în suspensiune ca altă dată, sau, în caz că ar fi fost judecată în lipsă, să i se fi comunicat jurnalul hotărîtor pentru a usa de dreptul ce îl dă legea să facă opoziție, și deci, în ipoteza chiar, cînd ofițerul stărei civile ar avea chemarea nu de a computa cele două luni de la data respingerei unui recurs ori care, ci avînd a judeca, adică a se pronunța ca în specie, între două recursuri: acel din 23 Septembrie 1898 și acel din 17 Octombrie 1900, încă și în acest caz, ofițerul stărei civile în ziua de 27 Decembrie a. c. și tribunalul în ziua de 13 a lunii curente nu erau îndreptățiți a considera decizia Curței

de apel No. 171 ca fiind definitivă de cît de la data de 17 Octombrie 1900, și prin urmare, menționata decizie, trebuie să fie înscrisă în conformitatea art. 246 și 247 Cod civ.;

Pentru aceste motive, Curtea, în majoritate, admite apelul, etc.

(ss) I. Th. Burada, Gh. Roiu, N. Volenti, D. Porfiriu.

Osebită opiniune

Sub-semnatul sunt de părere a se respinge apelul și a se considera ca tardivă cererea Matildei Cohn, de a se înscrie hotărîrea de despărțenie în registrele stărei civile, pentru motivele următoare:

După art. 246 Cod civil termenul de 2 luni înlăuntru cărui trebuiește înaintată cererea de înscriere curge din momentul cînd hotărîrea a rămas definitivă, iar art. 247 determinînd acest punct de plecare pentru hotărîrile date în primă și cele date în ultimă instanță, nu prevede ipoteza recursului în casație. Chestia este, deci, a se ști, cînd rămîne hotărîrea definitivă în cas de recurs. De sigur atunci cînd se respinge recursul fie în contradictor, fie în lipsa intimatului, sau atunci cînd recurentul se desistă (*Dolloz, supplément*, vol. 5, p. 400, L. No. 526); căci din acel moment stingîndu-se verice cale de reformare a deciziunii Curței de apel, această decizie rămîne definitivă;

În specie, decizia cîștigătoare No. 171 din 30 Noembrie 1895, rămînînd definitivă în ziua de 23 Septembrie 1898, cînd urmînd a se judeca recursul lui Iancu Cohn, casația a luat act de retragerea recursului și a închis dosarul cererea de înscriere făcută după 2 ani, de la acea dată, este evident tardivă;

Faptul că Cohn a declarat recurs, înainte de a-i se comunica decizia Curței de apel și că a făcut un nou recurs după comunicare, nu modifică cît de puțin conclusia de mai sus, întru cît legea nu oprește recursul la instanța superioară înaintea comunicării hotărîrei instanței inferioare, și că cel al doilea recurs (care de fapt s'a respins ca nesușinut) nu putea produce nici un efect față cu închiderea dosarului de către Curtea de casație în urma desistării reclamantului;

Cît pentru art. 73 din legea Curței de casație, acest art. nu se referă de cît la cazul cînd se respinge recursul în lipsa recurentului, sau cînd se admite în lipsa intimatului. Cînd însă, se respinge recursul sau se ia act de desistarea recurentului în lipsa intimatului, nu este nici o rațiune ca să se comunice asemenea hotărîre, întru cît nu e loc la opoziție. În acest cas din urmă decizia atacată cu recurs, dobîndește caracterul unei hotărîri definitive din momentul respingerei sau desistării precum s'a zis mai sus;

(s) M. Suțu.

Observație.—Decisiunile pronunțate de Curte în materie de divorț sunt supuse recursului în casație, în termen de trei luni de la comunicarea lor (art. 245 C. civ.). Prin excepție însă de la dreptul comun (art. 77 L. C. de casație), recursul în casație și chiar termenul recursului suspendă executarea hotărîrei, adică înscrierea ei în registrele ofițerului stărei civile (art. 245, § ultim); și aceasta pentru ca soții să nu poată contracta o nouă căsătorie înaintea desfacerei definitive a celei dintîi (*).

Ast-fel fiind lucrurile, naște întrebarea: cînd

(*) Art. 245 C. civ. este aplicabil, pentru identitate de motive, și hotărîrilor care ar pronunța anularea căsătoriei. Cpr. Garsonnet, *Pr. civ.*, V, § 1136, *in fine*, p. 663 (ed. 1-a).

decisia Curței de apel este definitivă în caz de recurs în casație? De sigur din ziua respingerii recursului, sau din ziua expirării termenului de recurs, pentru-că, după cum am văzut, însuși termenul de recurs suspendă executarea deciziei Curței (2).

Ce s'a petrecut însă în specia judecată de Curte? Soțul contra căruia se pronunțase divorțul face recurs în casație înainte de a-i se comunica decizia Curței, și prin o declarație formală, despre care s'a luat act, conform art. 260 § 3 Pr. civ. își retrage recursul, așa că decizia Curței de apel devine definitivă din acel moment.

Mai târziu, însă, el primind copie de pe decizia Curței, face un nou recurs care, de astă dată, se respinge, și majoritatea Curței din lași face să curgă termenul de două luni, prescris de lege pentru înscrierea hotărârii de divorț, de la această nouă respingere, iar nu de la retragerea primului recurs, sub cuvânt că la această retragere n'ar fi participat și partea care dobândise divorțul, în specie, soția recurentului.

Soluția ni se pare greșită, pentru-că soțul care a făcut recurs, înaintea comunicării deciziei de fond, a renunțat la această comunicare, și nu mai putea, după comunicare, face un al doilea recurs, fiind-că această cale extra-ordinară era pentru dînsul epuizată.

Să presupunem, în adevăr, că recurentul, în loc de a-și retrage recursul s'ar fi judecat în casație și ar fi văzut recursul său respins. Mai putea el, după această respingere să facă un nou recurs, sub cuvânt că de abia acum i s'a comunicat copia de pe decizia de fond? De sigur că nu.

Ei bine, tot ast-fel, un al doilea recurs, în urma retragerii celui dintîi, nu mai este admisibil, de și această retragere a avut loc în lipsa adversarului său, această retragere echivalind cu respingerea recursului, sau cel puțin cu o renunțare la recursul în casație (3). Iată pentru ce nu putem primi soluțiunea dată de majoritatea Curței, și găsim mult mai temeinică părerea minorității.

D. Alexandresco

TRIBUNALUL JUDEȚULUI VÂLCEA

Audiența din 24 Mai 1902

Președenția D-lui T. VASILIU, Președinte

Ion Schapper cu F. Raux și Societatea Lotru

Sentința civilă No. 473

Poprire.—Validare.—Condițiuni pentru a putea fi validată.—(Art. 455 și 460 Proc. civilă).

(2) Cpr. Garsonnet, *op. și loco supra cit.*

(3) Este, în adevăr, de principiu că, după cum se poate renunța la apel în materie de divorț, tot ast-fel se poate renunța și la recursul în casație, asemenea renunțare nefiind contrară ordinii publice, Cpr. Cas. Dreptul din 1879, No. 32.

Novățione.—Efectele ei.—Modul de probățione al novațiunii.—Voința de a nova.—Cum și de unde trebuie să resulte.—(Art. 1127 și 1130 din Codul civil).

1. Pentru ca o poprire să poată fi validată, trebuie, pe de o parte, să se dovedească, de către creditorul popritor, că în baza unui titlu executor debitorul său îi datorează suma poprită, iar pe de altă parte că debitorul e la rîndul său creditorul terțului poprit pentru acea sumă.

2. Novațiunea, fiind un mod de stingere al obligațiunilor, are de efect, pe de o parte, desființarea raportului juridic de debitor și creditor ce există între două persoane, iar pe de altă parte, contractarea unei noi obligațiuni cu totul independentă de cea d'intîi, fie tot între aceleași părți, fie numai între una din ele și o alta.

3. Novațiunea, nefiind un act solemn, este supusă, ca ori-ce contract, regulilor ordinare de probățione, dînsa putînd să resulte din interpretarea actului, precum și din tot complexul de fapte și împrejurări ale cauzei.

De asemenea, novațiunea se poate dovedi chiar cu martori și presumpții acolo unde legea permite o asemenea probă, de oare-ce, dacă prin art. 1130 din Codul civil, legiuitorul prescrie că novațiunea nu se presupune, el nu se raportă la felul de probățione, ci stabilește numai în principiu că voința de a nova să resulte clar din act.

S'a ascultat d-l avocat N. Epure și A. P. Botea pentru reclamantul Ion Schapper, d-l avocat N. R. Căpităneanu pentru contestatorul F. Raux și d-l avocat Gr. Procopiu pentru pîrita Societatea Lotru.

Tribunalul deliberînd, și

Avînd în vedere cererea de poprire făcută d-l Ion Schapper prin petiția înregistrată la No. 9865/903, prin care pretinde a fi obligată Societatea «Lotru» să plătească în mîinele sale, suma datorită de către acesta lui N. Tunaru, debitorul său;

Ascultînd susținerile părților;

Considerînd că potrivit art. 455 și 460 Pr. civilă pentru ca o poprire să poată fi validată, trebuie, pe de o parte să se dovedească de către creditorul popritor că în baza unui titlu executor, debitorul său îi datorează suma poprită, iar pe de altă parte că debitorul e la rîndul său creditorul terțului poprit pentru acea sumă;

Considerînd că, în speță, pentru susținerea cererii de validare a popririi, efectuată de către Corpul Portăreilor Tribunalului Vîlcea în ziua de 6 Martie 1903, în mîinele Societății Lotru, pentru suma de 9853 lei bani 40, cu procent de 6%, sumă datorită de către N. Tunaru, reclamantului I. Schapper, acesta aduce sentința Tribunalului Prahova No. 102/900, iar pentru a proba că suma ce s'a poprit se cuvine debitorului său N. Tunaru, aduce actul de transacție autentificat de tribunalul Ilfov secția de notariat la No. 9803/902;

Avînd în vedere însă, contestația făcută de către F. Raux, prin petiția înregistrată la No. 11791/903, prin care tinde a se invalida poprirea efectuată, pe motivul că sumele ce s'a poprit în mîinele Societății Lotru i se cuvine d-sale conform actului de transacție sus arătat, iar nu debitorului N. Tunaru, intru cît toate drepturile acestuia au trecut prin acel act la contestator, și prin efectul novațiunii ce a avut loc, el singur este creditorul sumelor ce Tunaru ar fi avut să ia de la Societatea Lotru, și prin urmare Societatea Lotru nu mai poate fi obligată față de Tunaru; raportul de debitor și creditor dintre ei dispărînd;

Avînd în vedere că la toate acestea, creditorul popritor obiectează cum că, de și prin actul de transacție intervenit între Fh. Raux, N. Tunaru și Societatea

Lotru, aceasta din urmă e obligată a răspunde sumele datorite numai în mîinele lui Raux nu s'a operat însă prin aceasta, o novațiune, prin schimbare de creditor, într-un cît intenția de a nova trebuie clar exprimată prin act, și Raux nu este de cît un *adjectus solutionis causa* un delegat a lui Tunaru pentru încasare conform art. 1096 C. civil;

Considerînd că, potrivit art. 1127 și următorii Cod civil, novațiunea fiind un mod de stingere al obligațiilor, are de efect, pe de o parte desființarea raportului juridic de debitor și creditor, ce există între 2 persoane, iar pe de altă parte, contractarea unei noi obligațiuni, cu totul independentă de cea dintîi, fie tot între aceleași părți, fie numai între una din ele și o alta; că ne fiind un act solemn, novațiunea, ca ori ce contract, este supusă regulilor ordinare de probațiune, ca putînd să rezulte din interpretarea actului, precum și din tot complexul de fapte și împrejurări ale cauzei; (*D. Alexandresco*, vol. 6, pag. 679, 680; *Aubry et Rau*, vol. 4, pag. 217, etc.);

Că mai mult, ea se poate dovedi chiar cu martori și presumpții acolo unde legea permite o asemenea probă, de oare ce, dacă prin art. 1130 Cod civil, legiuitorul prescrie că novațiunea nu se presupune, el nu se raportează la felul de probațiune, ci stabilește numai în principiu, că voința de a nova să rezulte clar din act, prin act înțelegîndu-se, nu înscrisul ci «*negotium juridicum*», *idquod agitur*, dispoziție, care de alt-fel nu face de cît să consacre regulile dreptului comun și care nu se explică de cît prin tradiție, redactorii codului Napoleon, menținînd în această privință cutumele ce derogau de la legea lui Justinian, care lege la rîndul său printr'o derogare de la dreptul comun, prețindea că intenția de a nova să fie formal exprimată. *Laurent*, vol. 18, pag. 278 și următoarele;

Considerînd că o dată stabilit în drept acest lucru, urmează a examina în speță, dacă intenția de a nova reese din actele prezentate și din diferitele împrejurări în care acest fapt s'a petrecut;

Considerînd că din actul de transacție intervenit între Societatea Lotru, Tunaru și Raux rezultă că acesta este îndreptățit a primi toate sumele pe care Societatea Lotru este obligată să le plătească, afară de suma 13700 lei ce trebuie să o plătească altei persoane;

Că, din actele prezentate de contestator și anume din actul de asociație autentificat de Tribunalul Olt la No. 6751/98 și declarația autentificată de Tribunalul Vilcea la No. 1358/901, reese în mod evident că N. Tunaru este debitor al contestatorului pentru sumele coprinse în acele acte, sume ce întrec cu mult partea ce i se cuvenea lui Tunaru din actul de transacție, de unde naște o puternică presumpție că părțile au avut intențiunea să opereze o novațiune subiectivă, substituind ca creditor pe F. Raux, vechiului creditor N. Tunaru stingîndu-se prin aceasta datoria Societății Lotru față de vechiul creditor și contractîndu-se alta nouă cu totul independentă de cea veche, față de noul creditor F. Raux;

Că pe lângă aceasta, ar fi ciudat a se admite soluția cum că Raux nu e de cît un simplu delegat pentru încasare, de oare ce este greu de presupus ca un creditor să facă oficiu de încasator pentru debitorul său, pentru a-i restitui în urmă ceea ce încasase, cînd el are, să primească de la dînsul sume ce întrec cu mult suma încasată; și, mai mult, această intențiune de a nova, mai rezultă și din faptul că tot prin aceiași termeni, se exprimă actul de transacție și cînd prevede că o sumă de 13700 lei să fie plătită d-lui T. Ionescu, față de care toate părțile sunt de acord a recunoaște că s'a operat o novație;

Considerînd că din toate aceste împrejurări unite și cu declarațiile făcute de către N. Tunaru prin telegrama No. 18323 și Societ. Lotru, atît înaintea Corpului de Portărel cu ocazia efectuării popririi cît și în instanță prin procuratorul său, rezultînd în mod clar intențiunea părților de a trece contestatorului toate drepturile

creditorului Tunaru pentru partea ce i se cuvine acestuia din suma de 55000 lei ce avea să primească în virtutea actului de transacție de la Societatea Lotru, toate elementele cerute pentru a se opera o novațiune subiectivă de creditor, există, și că prin urmare vechea obligațiune ce Societatea Lotru o avea față de Tunaru a dispărut și nu mai poate reinvia sub nici o formă;

Că așa fiind, într-un cît se dovedește existența acestei novațiuni, contestatorul singur este creditorul Societ. Lotru, pentru suma poprită iar nu debitorul Tunaru, și prin urmare una din condițiunile cerute de art. 460 Pr. civ., pentru validarea popririi, acea de a se dovedi că debitorul reclamantului popririi este la rîndul său creditor pentru suma poprită, lipsind, contestația făcută de F. Raux este fondată și deci poprirea efectuată de A. D. Livezeanu, capul portăreilor de pe lângă acest tribunal, urmează a fi invalidată;

Pentru aceste motive redactate de d-l supleant Fotin Enescu, admite de fondată contestația și invalidează poprirea, etc. (*)

(ss) T. Vasiliu, Fotin Enescu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI MEHEDINȚI, S. II

Audinea de la 1 Noembrie 1902

Președenția d-lui AL. ANASTASIU, Jude de ședință

I. Igiroșeanu cu S. Enescu

Sentința civilă No. 280

Poprire. — Hotărîre de validare nedefinitivă. — Act de conservare. — Hotărîre definitivă. — Act de executare. — Contestații. — Contestații făcute de cei interesați. — Calea de urmat. — Contestații făcute de cei străini popririi. — Calea de urmat. — (Art. 458 și 463 Pr. civilă).

Intervenție. — Intervenție conservatoare și agresivă. — Contestație. — Când se poate face de intervenient

1. Atît timp cît hotărîrea în validare dată asupra unei popririi nu este definitivă, poprirea are de efect d'a împedica pe debitorul urmărit d'a fi plătit de datornicul său, și deci are un caracter conservator; din momentul însă ce această hotărîre a rămas definitivă, ea își schimbă caracterul și devine un act de execuțiune.

2. Contestațiile celor interesați: terțiu poprit, debitor sau creditor, trebuie să se facă înainte de validarea popririi în mod definitiv, căci numai atunci se operează novațiunea, și aceste contestații se judecă după formele ordinare.

Aceasta este procedura de urmat de acei cari au cunoștință de poprire sau de creditorii debitorului, nu însă și calea impusă terțiilor cu totul străini de poprire, aceștia neluînd parte la pronunțarea hotărîrei în validare, calea contestației le este deschisă chiar cînd hotărîrea în validare este definitivă, destul numai că ultimul act de executare, încasarea banilor, să nu fie împlinit.

3. Intervenția ce se face în cursul unui proces este conservatoare cînd cel ce intervine face aceasta pentru a conserva un drept al său, și este agresivă în cas cînd intervenientul face aceasta pentru a ajuta pe o altă persoană: reclamant sau părât.

4. Intervenientului într'un proces îi este opozabilă sentința pronunțată și dînsul numai poate face contestație la executarea ei ca terțiu, însă dacă nu face intervenție, calea contestației îi este deschisă atunci cînd hotărîrea este definitivă și executorie, și cu atît mai mult cînd nu este definitivă.

(*) N. B. — Curtea de apel Craiova secția I prin deciziunea No. 31 din 30 Ianuarie 1904 a confirmat această sentință adoptînd în totul motivele coprinse într'însa. (N. B.).

Tribunalul deliberând,

Având în vedere apelul făcut de Iosef Igiroșeanu din Severin contra cărței de judecată No. 1851/902 a judecătoriei de pace din Severin, prin care i s'a respins ca tardivă contestațiunea ce făcuse contra poprirei efectuată de poliția Severin în mâinile d-lui administrator financiar, și ale d-lui Grefier al tribunalului Mehedinți s. I, pe valoarea recepsei administrației financiare de Mehedinți No. 5859/900;

Având în vedere că motivele pe care contestatoarele și sprijinește contestațiunea sunt că: dînsul este proprietarul absolut al sumei prevăzute în recepșa, pe care s'a făcut poprirea, iar nici de cum d-l Ion St. Bilciurescu debitorul d-lui Ștefan N. Enescu;

Având în vedere că intimatul Ștefan N. Enescu a ridicat înaintea tribunalului incidentul de tardivitatea acestei contestațiuni, pe motiv că această contestație este făcută după validare, lucru oprit de art. 458 Pr. civ., incident ce s'a ridicat și la judecătorie unde s'a admis;

Având în vedere că atât timp cât hotărîrea în validare dată asupra unei poprirei nu este definitivă, poprirea are de efect d'a împedica pe debitorul urmărit d'a fi plătit de datornicul său, are deci un caracter conservator; din moment însă ce această hotărîre a rămas definitivă, și schimbă caracterul devenind un act de execuțiune. (Garsonnet, vol. III, pag. 817 în desbaterile parl. art. 455 Proc. civ.);

Având în vedere că din dispozițiunile art. 468 și 463 Pr. civ. rezultă că, contestațiunile celor interesați: terțiu poprit, debitor sau creditor, urmează să se facă înainte de validarea poprirei în mod definitiv, căci numai atunci se operează novațiunea, că aceste contestațiuni se judecă după formele ordinare;

Că dacă aceasta este procedura de urmat de acei, care au cunoștință de poprire sau de creditorii debitorului, nu tot aceasta trebuie să fie calea impusă terțiilor cu totul străine de poprire, aceștia neluând parte la pronunțarea hotărîrei în validare, conform art. 403 Pr. civ., calea contestațiunii le este deschisă chiar când hotărîrea în validare este definitivă, destul numai că ultimul act de executare, încasarea banilor, să nu fie implinit;

Având în vedere că intimatul obiectează că rău a făcut contestațiune, căci urma să facă intervențiune Igiroșeanu în acest proces;

Având în vedere că intervenția se face în cursul procesului atât pentru a conserva un drept al său intervenientul, ajutând însă pe altă persoană, reclamant sau pârât, în care cas intervenția este conservatoare cât și lucrând în numele său propriu, în care cas intervenția este agresivă;

Că atunci când se face intervenție, intervenientului îi este opozabilă sentința pronunțată și dînsul nu mai poate face contestațiune la executarea ei ca terțiu, însă atunci când nu face intervenție, calea contestațiunii este deschisă atunci când hotărîrea este definitivă și esecutorie, cu atât mai mult când nu este rămasă definitivă;

Că partea este liberă de a-și alege calea ce voeste să urmeze pentru a-și reclama și conserva drepturile sale;

Având în vedere că intimatul nu dovedește că cartea de judecată dată asupra acestei validări a rămas definitivă, fapt pentru care i s'a dat un termen; că în fapt această sumă consemnată cu recepșa No. 5859/900 de lei 592,05 este rezultată din vânzarea grâului de pe moșia Drăgotești a lui Ion St. Bilciurescu;

Că este necontestat că această moșie a fost cumpărată voluntar de către d-l Iosef Igiroșeanu după ce fusese scoasă în vânzare de către alți creditorii ai fostului ei proprietar Ion St. Bilciurescu și emise afișele și publicațiunile; că în cursul urmăririi Igiroșeanu achitând pe toți creditorii, care ceruseră această urmărire sau se întrunise la ea, tribunalul secț. I prin jurnalul No. 2250/902 a închis vânzarea ne mai fiind creditorii cu

drept a stăruii în ea, așa că proprietar al acestei moșii a rămas apelantul în baza actului său de vânzare;

Că, deci, dînsul fiind proprietarul moșiei, lui și se cuvine banii resultați din recolta acestui pământ;

Că în fața celor expuse apelul d-lui Iosef Igiroșeanu să găsește întemeiat și cată a se admite;

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător de sedință Al. Anastasiu, tribunalul, admite apelul, etc.

(ss) Al. Anastasiu, A. Marinescu

Grefier (s) I. M. Jiroveanu

JUDECĂTORIA OCOLULUI DOROHOI

Audiența de la 1 Septembrie 1904

Israel Spothheim cu G. Țupa

Cartea de judecată No. 535

Zid comun.— Ingrădire silită. — Proprietăți urbane.— Proprietăți rurale.— Ingrădire de zid sau de lemn.— La care din ele vecinul poate fi silit a contribui.— Modul cum vecinul se poate elibera de suportarea cheltuielilor ridicărei zidului comun.— Acțiunea pentru cheltuelii în contra vecinului.— (Art. 600 Cod civil).

1) Un proprietar poate sili pe vecinul său să contribue la ridicarea unui zid despărțitor între ambele proprietăți.

Această dispozițiune nu se aplică de cit la orașe, căci în comunele rurale, nimeni nu-i obligat să-și îngreădească proprietatea.

Legea se referă la o ingradire făcută din zid, așa că nu poți obliga pe un vecin să contribue la ridicarea unui gard, zaplaz, grilaj, parmaclie, șant, etc.

Vecinul însă se poate elibera de suportarea cheltuielilor ridicărei zidului comun, renunțând la comunitate sau cedând porțiunea necesară de teren pentru construirea zidului.

2) Când proprietarul a făcut zidul pe locul său și cu cheltuielile sa, fără ca, în mod prealabil, să fi obținut condamnarea vecinului la suportarea cheltuielilor, nu mai poate cere condamnarea vecinului la plata cheltuielilor ce-l privesc, căci un atare proprietar e presupus că a renunțat la beneficiul art. 600 Cod civil, adică: că a înțeles să facă zidul pe socoteala sa.

3) Acțiunea pentru împrejmuire prevăzută de art. 600 Cod civil trebuie intentată contra proprietarului.

S'a prezentat reclamantul asistat de d-l avocat Iacob Cojocăreanu, și pîritul în persoană.

Judecata,

Avînd în vedere acțiunea intentată de Israel Spothheim contra lui C. Țupa, spre a fi obligat să-i plătească 220 lei, costul a 24 stînjeni gard deja făcut, cu scop de a despărți ambele proprietăți vecine;

Avînd în vedere că, în specie, e vorba de o ingradire silită, caz cîrmuit de art. 600 Cod civil; că ingradirea a fost făcută în Dorohoi, care e o comună urbană;

Avînd în vedere că art. 600 Cod civil dă drept proprietarilor de a sili pe vecinii săi să contribue la clădirea zidului comun;

Considerînd că de aici rezultă că proprietarul care vrea să constrîngă pe vecinul său la facerea zidului, trebuie să-l cheme pe acesta în judecată, cu care ocaziune el poate scăpa de sub această îndatorire, renunţînd la comunitatea zidului, sau cedînd porţiunea de teren respectivă necesară construirii zidului; că dacă proprietarul a făcut, cu cheltuiala sa şi pe locul său, zidul, el e presupus că a renunţat la beneficiul ce i-l dă art. 600 C. civ., aşa că întreaga cheltuială rămîne în sarcina sa, — punct recunoscut unanim de doctrină şi de jurisprudenţă;

Considerînd că această soluţiune se impune din cauză că, de altmîndrelea, vecinul ar fi obligat nu la ridicarea zidului comun, ci la plata cheltuielilor făcute cu acel zid, facultate ce dispoziţiunea excepţională din art. 600 C. civ. n'o îngăduie; că, prin urmare, din acest punct de vedere, pîrîtul nu poate fi obligat la susţinerea cheltuielilor zidului făcut de reclamant;

Avînd în vedere că în acţiune reclamantul declară că a făcut îngrădirea de lemn; că însuşi art. 600 Cod civil se referă la o îngrădire construită din zid; că, prin urmare, vecinul nu poate fi ţinut a contribui de cît la ridicarea unui zid, nu a unui gard de scînduri, soluţiune iarăşi unanim consacrată de doctrină şi jurisprudenţă, din cauză că, cum am arătat, însuşi textul cere un zid. Dispoziţiunea de ordine publică din menţionatul articol trebuind interpretată restrictiv, ea nu poate fi întinsă şi la celelalte îngrădiri, cum ar fi şanţurile, gardurile vii, zaplaturile, parmaclicurile, grilajurile, etc., căci dacă vecinului i se impune o obligaţiune, aceasta trebuie să fie în conformitate cu legea;

Considerînd că, aşa fiind, şi din acest punct de vedere acţiunea urmează a fi respinsă;

Avînd în vedere că pîrîtul susţine că nu e proprietar al locului, care aparţine unor minori ai soţiei sale; că acţiunea nu e intentată în contra pîrîtului în calitate de soţ, pe temeiul art. 1242 C. civ., în caz cînd el ar fi căsătorit sub regimul dotal, nici în calitate de cotutor;

Considerînd că din moment ce reclamantul se referă la mărturisirea pîrîtului şi susţine că fiind vecin, în orî-ce caz, trebuie silit să contribuie la cheltuiala zidului, rămîne bine stabilit că acţiunea s'a intentat în contra unui *non dominus*. Această acţiune trebuie intentată însă contra proprietarului vecin, căci scopul art. 600 C. civ. e, pe lîngă motivul de ordine publică al siguranţei generale, şi dorinţa curmării unei posibilităţi de certuri şi neînţelegeri ce locurile desgrădite, neînchise cu zid, ar putea da naştere între proprietari;

Că, prin urmare, din toate punctele de vedere, acţiunea urmează a fi respinsă;

Pentru aceste motive, respinge, etc.

Judecător (s) Ştefan Scriban.

Observaţie. — Toate soluţiile admise de judecătorul ocolului Dorohoiu, prin cartea de judecată mai sus reproduasă, sunt conforme atît doctrinei cit şi jurisprudenţei. A se a vedea asupra tuturor acestor puncte, D. Alexandresco, *Dreptul civil român*, t. III, p. 47 urm. (N. R.)

I n f o r m a   i u n i

Studii de procedură civilă. I *Executarea silită asupra imobilelor*, este titlu unui volum, form. 8° (550 pag.) de d-l N. Luca, licenţiat în drept, fost magistrat, avocat în Bucureşti, ce s'a pus sub presă şi va avea să apară în editura «Curierului Judiciar».

Această operă meritorie, de ne o tăgăduită importanţă şi de mare utilitate pentru lumea juridică, va avea să fie gata pe la 1 Noembrie a. c. şi se va pune în vînzare cu preţul

de lei 5 exemplarul. Pentru cititorii noştri cari vor vroi să se înscrie în listele de abonament ce s'a şi expediat membrilor noştri corespondenţi din judeţe şi vor plăti anticipat, preţul va fi de 4 lei. Inscriverile se primesc şi direct la Redacţia Curierului Judiciar, Bucureşti, 5 Calea Rahovei, lîngă Palatul Justiţiei, unde se vor înainta şi sumele prin mandate postale.

Intr'unul din numerile viitoare vom publica tabla materiilor ce va cuprinde acest volum. Această tablă se găseşte imprimată şi în dosul listelor de abonament, pentru a se cerceta mai cu înlesnire.

Nu ne îndoim că toţi cititorii noştri se vor grăbi spre a se înscrie ca abonaţi, dîndu-ne ast-fel dovada că atît autorul cit şi noi, ca editor, merităm toată încurajarea.

Editura ziarului «Curierul Judiciar»

Bibliografii

- Tratat de Drept Civil** de d-l profesor D. Alexandresco. Partea I, vol. VIII conţine *Convenţiunile matrimoniale* (34 coli tipar). Preţul 10 lei.
- Dreptul civil Român** în 3 vol. de d-l Profesor C. Nacu, cuprinde întreaga materia dreptului civil, Preţul fie căruî vol. 12 lei (3 vol. 36 lei).
- Godul comercial cu noua lege a falimentelor**, adnotată şi comentată de d-nii *Cesărescu & Dan*, însoţit de un index alfabetic complet. Preţul Lei 6.
- Godul de Comerţiu** (vol. 1 600 pag. cuprinzînd Art. 1—60) comentat de d-l *M. A. Dimitrescu*, profesor la Şcoala superioară de comerţiu din Bucureşti. Preţul 10 lei.
- Gambia şi acţiunea Gambială** (5 fascicule apărute) de *Nic. M. Părvulescu*, magistrat şi *C. St. Radianu*, avocat. Preţul fie cărei fascicule Lei 1.50.
- Noua Lege a Timbrului** adnotată de d-l *Cesărescu*, însoţită de un index alfabetic complet. Preţul 2 Lei.
- Noua Lege electorală pentru Cameră, Senat, Consiliul comunal**, însoţite de jurisprudenţa Curţii de casaţie de d-l *G. Bădulescu*, grefier la Inalta Curte de casaţie. Preţul Lei 3.
- Micul Dicţionar Juridic de termene**, de d-l avocat *Const. Ticu-Ştefănescu*. Preţul Lei 3.
- Laurent C. civ. 33** volume neusate. *Condiţiuni avantajoase*.
- Godul Penal** cuprinzînd şi *Godul Justiţiei Militare*, *Godul Justiţiei Marine* şi *Godul Silvic*, adnotat cu jurisprudenţa motivată, precedat şi de un *Index alfabetic*, de D-nii *C. Hamangiu & N. M. Sotir*. Preţ 6 lei broşat; 7 lei legat în pînză.
- Procedura penală.** (Codul de instrucţie criminală), cu ultimele modificări adnotată cu jurisprudenţa Română, (1868—1904) a *Tribunalelor, Curţilor de apel* şi a *Curţii de casaţie* cu trimiteri la ziarele «Dreptul» şi «Curierul Judiciar» şi precedată de un index alfabetic de d-l *C. Hamangiu*, prim procuror la tribunalul Ilfov. Preţul 5 lei.

Posedăm o colecţie completă 8 vol. plus unul în limba franceză Dr. Civil Alexandresco.

Toate aceste cărţi precum şi alte diferite opere de Drept se găsesc de vînzare la Redacţia acestui ziar, 5 Calea Rahovei 5, de unde se expediază la cerere contra valoare: mandat postal timbre sau ramburs. Taxele postale privesc pe cumpărător. Comandele se vor expedia pe adresa d-lui *Codreanu*, proprietarul ziarului *Curierul Judiciar*, la Bucureşti.